

Valls viu la diada més reivindicativa

La Vella va sorprendre amb uns inèdits 3 de 9 amb folre i 4 de 9 amb folre simultanis

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

Amb l'impuls de la col·laboració de

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Barcelona

DILLUNS • 25 de juny del 2018. Any XLIII. Núm. 14678 - AVUI / Any XL. Núm. 13548 - EL PUNT

ECONOMIA

P10-11

Josep González i Sala. President de Pimec, patronal de la petita i mitjana empresa

“Cal derogar el decret de la fuga d'empreses”

MOTOR ECONÒMIC • “Un govern espanyol intel·ligent hauria de posar Catalunya en el lloc que li correspon com a motor econòmic”

PASSOS • “Si Espanya vol enamorar Catalunya, ha de fer passos i tenir en compte les nostres reivindicacions”

L'ESPORTIU

El director d'El Punt Avui, Xevi Xirgo, entre els pares i l'esposa, un dels advocats i el germà de Sandro Rosell ■ ANDREU PUIG

“Sandro està bé, és fort”

Entrevista a la família de Rosell, després d'un any i un mes de presó

Economia

P6-7

L'ascens del preu del cru fa disparar les alarmes

Vaticinen una nova frenada econòmica si continua pujant el cost dels carburants

Societat

P13

Quatre casos d'agressió sexual durant la revetlla

Els petards provoquen uns 320 ferits

Problemes d'humitats?

Nova solució ELECTRO-FÍSICA

HUMITAT-STOP

Elimina les humitats

“SENSE OBRES”

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

181826-1190185

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T. 972 563 418 - M. 678 323 938
antonipagespolla@gmail.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

L'alcalde a l'ombra

És possible fer una política de memòria històrica sense mirar enrere? És possible analitzar els fets ocorreguts en

el passat sense observar aquest passat? Doncs sembla que per a la presidenta andalusa Susana Díaz no sols ha de ser possible, sinó que és desitjable, ja que mirar enrere, segons ella, només serveix "per enfrontar i confrontar".

Això mateix devia pensar el nou alcalde de Badalona, Àlex Pastor, quan va acceptar els vots del cap popular Xavier García Albiol per desbancar Dolors Sabater i convertir-se ell en el primer mandatari municipal. Perquè si Àlex Pastor hagués mirat enrere hauria vist que estava pactant amb el PP més dur i més exclouent. Amb el PP del "netejan Badalona", amb el del populisme portat a l'extrem, amb el que ha fet gala del racisme. I ho ha fet, curiosament, després que el baròmetre municipal donés uns molt bons resultats, fins i tot entre l'electorat socialista, per a un

Si Pastor hagués mirat enrere hauria vist que estava pactant amb el PP més dur

equip de govern que havia fet realitat alguns reptes importants per a la ciutat i que, també, havia aconseguit deixar enrere la imatge d'intolerància emanada del mandat d'Albiol.

Pel contrari, el gest de Pastor –que haurà de governar amb només tres representants un ajuntament format per 27 regidors i 18 àrees– no només ha donat aire a Albiol, sinó que l'ha convertit en l'alcalde a l'ombra de Badalona. I això malgrat que és el polític pitjor valorat en el conjunt de Catalunya, que ha condemnat el PP a ser l'últim partit del Parlament i que, a més, ha mantingut les contínues humiliacions envers el nou alcalde fins al darrer minut de la moció. Amb prepotència i fanfarroneia. Amb el seu estil. Però per a Pastor, i també per a Iceta, era més important tombar un govern d'esquerres que, segons ells, només governava per a una part dels badalonins. Ara que el nou alcalde ja ha tret la pancarta que demanava la llibertat per als presoners polítics de la façana de l'ajuntament, potser ja estarà preparat per governar per a tots. Amb tres regidors. I amb l'alè de García Albiol, el veritable guanyador de la moció, al seu clatell.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

L'últim telèfon

Molt després que el telèfon fix hagués perdut una funció definida, fins i tot després d'haver-me acostumat a desconnectar-lo quan el nen dormia i, finalment, emocionada d'aquella pau tan cara, de condemnar-lo a un silenci permanent amb el cable penjant exsangüe rere el moble, encara el vaig conservar dos anys ben bons al seu racó, com un vigilant degradat que encara s'obstinés a dur l'uniforme posat. Era un d'aquells tipus góndola, negre, tot rom, amb el número de casa escrit procurant fer bona lletra en una tira de paper blanc a la base que només veies quan despenjaves, com una matrícula que cada vegada que aixecava l'auricular em recordava: "Soc jo!" Aquest efecte mirall no es produïa amb els dispositius mòbils que començaven a circular aleshores, tan rudimentaris encara però ja del tot enfocats cap al món exterior i les identitats múltiples, una per a cada nova relació que ingressava apoteòsica a la nostra llista de contactes fins a quedar-hi subsumida i de la qual començava a dependre tot el nostre prestigi social. El telèfon fix era, al

“El fix era, al revés del mòbil, la pedra que ens amarrava a la casa

contrari, la pedra que ens amarrava a la casa, al nostre confinament domiciliari, una associació que estava tan fora de dubte que a ningú que ens truqués se li acudia demanar-nos "On ets ara?", amb aquell to impertinent que ha instituït el mòbil i que ens ha convertit de la nit al dia en uns éssers contingents i erràtics. Ni el so del timbre no té la mateixa qualitat imperiosa i frenètica amb què antany endevinàvem la fragilitat del refugi, assaltat de sobte per aquest senyal estrident de la intempèrie, de la qual preniem consciència en un pueril estat d'alarma. Era un so que no precedia cap pre-

sagi, a diferència dels tons musicals d'avui, anticipats per una lleugera vibració que més que anunciar-se, ens adula. La crida històrica dels vells aparells irrompia com un tret de bala, sobresaltava com un tro a l'estiu. L'estiu del nostre menjador. Ens esglaiava fins i tot quan l'esperàvem. "Te trucaré a les cinc!" I a les cinc fèiem un bot. Walter Benjamin evocava el que va representar per a les llars burgeses de principis de segle l'entrada dels primers telèfons, quan depenien encara de les bondats de la centraleta i s'activaven com un dervix a cops de manovella. Cada cop que sonaven, explica, no només destorbaven la migdiada dels pares, sinó l'època sencera al tou de la qual s'havien endormiscat. Eren tan poc apreciats, que estaven confinats en un racó fosc, "entre l'arca de la roba bruta i el gasòmetre", abans que s'ensenyorissin de les cambres lluminoses de la generació següent. El meu va perdurar fins que vaig descobrir que el nen el feia servir de joguet, arrossegant-lo per tot el pis agafat del fil. Aquell dia, a casa, quasi sense voler, vam entrar en una nova era.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchell (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/kwjqs>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

La Manada i el triumvirat

Més enllà del seguit de consideracions, gairebé cap de positiva, que es podrien fer sobre el cas de La Manada i, sobretot, sobre les resolucions judicials que l'acompanyen, a mi m'agradaria fixar-me en una aresta del cas, segurament menys important però també significativa. Dijous a la tarda es va saber que l'Audiència de Navarra havia estimat el recurs presentat pel cinc joves que van violar una noia de Madrid als Sanfermines del 2016 i que demanaven, bàsicament, la llibertat provisional mentre la sentència no és ferma, és a dir, mentre tenen possibilitat d'esperar una rebaixa de pena en un recurs. El tribunal va fer saber a la premsa que havia decidit això, que hi havia un vot particular i que el raonament de la resolució es faria públic el dia següent, és a dir, divendres. Això no és pas estrany: el Tribunal Constitucional, per exemple, ho fa sovint; explica que ha

“Judges, polítics i periodistes. No sabem pas qui fa què, si més no quan hi intervé l'extrema dreta

pres una decisió, en fa públic un resum per als mitjans i no fa pública la sentència fins uns dies després.

Però resulta que divendres al matí, abans que es fes pública la resolució, tots sabíem exactament què deia, ja que ho podíem llegir al diari d'extrema dreta *La Razón*. D'entrada, un excel-

lent per als periodistes d'aquest diari madrileny. El que passa és que aquesta filtració va més enllà del saber fer dels companys del diari. Hi ha una connexió entre determinats polítics, determinats membres de la judicatura i determinats mitjans i, curiosament, aquesta connexió té a veure bàsicament amb els temes que defensa l'extrema dreta d'aquest país, situada, fora dels grupuscles més radicals, a l'ala més dretana del PP.

Arriba un punt en què no saps pas qui dicta els actes judicials, qui escriu els discursos als polítics i qui redacta les notícies. Primer els periodistes creen un estat d'opinió que fa més paible una decisió política o judicial? O els mitjans només les blanquegen? En tot cas, és molt curiós aquest triumvirat que, en el cas contra el sobiranisme català, ha comptat, a més, amb els mitjans teòricament *progres* del país com a convidats especials.

De reüll

Anna Puig

Que tasti la indiferència

El president Torra ha tallat de soca-rel les relacions amb la monarquia i una de les mesures preses és renunciar a la vicepresidència d'honor de la Fundació Princesa de Girona. Un gest en total sintonia amb el que ja va fer la mateixa ciutat de Girona, negant la cessió d'un espai municipal a la fundació reial per celebrar els seus premis anuals. L'alcaldesa, Marta Madrenas, va celebrar la decisió "valenta" del president i m'atreveria a dir que la majoria de veïns gironins també ho han celebrat. La Fundació Princesa de Girona s'arrapa a la ciutat, malgrat saber que no és acceptada. Enguany s'exiliarà a Vilablareix i Caldes però ja ha anunciat que el 2019 vol tornar a fer la seva festa a Girona. Ja veurem com respon l'Ajuntament l'any que ve. Caldrà veure qui governa –ja s'hauran celebrat les eleccions municipals– i com evoluciona el

panorama polític català. No tocaria ara fer prediccions de futur. Però la realitat, ara mateix, és clara i diàfana. Al rei, no se'l perdona ni ell tampoc té cap intenció de fer-se perdonar

Al rei, no se'l perdona. Ni ell tampoc té cap intenció de fer-se perdonar. El trencament és absolut. Però la casa reial no afluixarà i continuarà forçant les visites reials a Catalunya i a Girona, per descomptat. No en tinguin cap dubte. El rei vindrà i ho farà sovint. Alguns ho veuran com una provocació. A mi, sincerament, no em genera ni fred ni calor. De fet, es tracta d'això: que tasti una vegada i una altra la total indiferència dels catalans i de les institucions del país. I una altra vegada. I una altra.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE LA PIMEC

Josep González i Sala

Contra un decret anòmal

El president de la patronal Pimec, que representa un sector tan important a Catalunya com la microempresa i la petita i mitjana empresa, afirma en una entrevista que "és anormal que hi hagi un decret que invita que marxïn empreses d'una comunitat" i en reclama la derogació immediata.

PRESIDENT ELECTE DE TURQUIA

Recep Tayyip Erdogan

Un poder gairebé absolut

El president turc va guanyar ahir les eleccions, tot i tenir al davant un competidor tan sòlid com el socialdemòcrata Muharrem Ince. El negatiu no és pel resultat de les urnes –tot i les sospites que envolten el procés electoral– sinó perquè Erdogan en surt reforçat amb un poder gairebé absolut.

PERIODISTA I ESCRITORA

Carme Chaparro

El drama dels nens robats

La periodista i escriptora barcelonina publica la seva segona novel·la, *La química de l'odi*, un thriller que furga en el deute pendent que té l'Estat espanyol amb els nens robats durant dècades. "No s'ha fet res perquè els 30.000 nens robats es retrobin amb les seves famílies", diu. I no és ficció.

EDITORIAL

La guerra oberta al PP pel lideratge

■ El sotrac que ha provocat al PP la pèrdua del govern espanyol i la retirada de la política de Mariano Rajoy ha obert una guerra interna de conseqüències imprevisibles. El principal repte del PP és regenerar-se internament especialment pel que fa a l'insuportable nivell de corrupció que arrossega. No oblidem que el detonant de la moició de censura és la sentència del cas Gürtel. Una regeneració difícil si atenem els múltiples casos judicials que encara els queda per superar. El nou lideratge serà, doncs, cabdal per afrontar la qüestió.

L'exercici de les primàries és nou al PP i d'entrada democratitza més l'elecció de la direcció. Per això ha desfermat una interessant cursa de candidats de pes, com ara Sáenz de Santamaría, De Cospedal, Casado i García-Margallo. Totes elles, figures que han tingut actuacions nefastes en relació amb Catalunya des del partit o des del govern, motiu pel qual el PP ja és residual a casa nostra. El rebuig a participar-hi del candidat millor situat, el president gallec Núñez Feijóo, ja indica, però, les dificultats presents en aquest procés i la possibilitat d'una guerra fratricida que acabi fracturant el partit. Especialment si l'aspirant més votat per la militància no acaba sent l'elegit pels delegats del congrés del 20 i 21 de juliol.

De Cospedal controla l'aparell del partit però arrossega la responsabilitat política per la corrupció que ha acabat costant el càrrec a Rajoy. I l'autoritarisme de Sáenz de Santamaría ha generat nombrosos enemics a l'exvicepresidenta. En tot cas, ja veurem la decisió final, però no sembla que de l'actual renovació pugui sorgir cap lideratge que pugui reconvertir el PP en un partit lliure de corrupció, modern i allunyat de la dreta extrema.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

De l'hipermercat
Una quarta part del tèxtil ja es compra en hípers, amb productes més barats. El petit i mitjà comerç es queixa de competència deslleial.

10
anys

Parlar de la crisi
Zapatero, forçat per tots els grups a parlar al Congrés. La falta de majoria absoluta del PSOE l'obliga a explicar-se sobre la crisi en un ple.

20
anys

Pugna al PSOE
Josep Borrell i Pasqual Maragall s'han reunit dos cops en privat per intentar definir, inútilment, els seus respectius papers en el projecte socialista.

Full de ruta

Xevi Sala

A la mesquita de Ripoll

L'endemà mateix dels atemptats de Barcelona i de Cambrils de l'estiu passat un altre atac va sacsejar Ripoll. Va ser una ofensiva mediàtica durant la qual alguns periodistes van fer avergonyir la professió a la cerca i captura d'imatges i declaracions de familiars dels nois detinguts o abatuts per la seva presumpta vinculació amb l'assassinat d'innocents. La intimitat d'aquesta gent va ser una altra víctima d'aquells difícils dies d'agost. Al cap de deu mesos la comunitat musulmana ripollenca ha sentit la necessitat de fer una jornada de portes obertes per explicar què fan a la principal mesquita de la població. "Ho havíem d'haver fet molt abans", reconeix un dels portaveus de la comunitat, mentre ens descalcem i escoltem les seves explicacions damunt la mollesa de la confortable catifa que omple tota la superfície del local. És una mesquita relativament nova, oberta fa un parell d'anys per reforçar l'antiga, i, tot i que hi ca-

El treball discret i persistent dels serveis municipals i el compromís de la comunitat musulmana han impedit a Ripoll els sempre temibles brots xenòfobs

ben 140 fidels, ja busquen un local més gros. Entre els nombrosos assistents hi ha l'alcalde, Jordi Munell, que aquests dies hem vist presidint al Parlament de Catalunya l'arrencada de la comissió d'investigació sobre els atemptats. Ha estat precisament el treball discret i persistent dels serveis municipals juntament amb el compromís de la mateixa comunitat musulmana el que ha impedit els sempre temibles brots xenòfobs en aquesta bonica població del Prepirineu gironí. Compartint te ensucrat i safates de dàtils, galetes i cuscús, compartim també el mateix desig. És possible que després de fets tan dolorosos gent de diferents religions i procedències puguem conviure en pau? Actes com la jornada de portes obertes a la mesquita de Ripoll ens diuen que sí. També ens diuen que sí les dues estàtues que a cent cinquanta quilòmetres de distància coprotagonitzen la monumentalitat del vestíbul de la Universitat de Barcelona: l'escriptor cristià Ramon Llull i el filòsof musulmà Averrois.

Tribuna

Xavier García i Pujades. Periodista i escriptor

Amorós i Vallverdú, 190 anys

En aquest any de gràcia del 2018 arriben als 95 anys dos senyors de la cultura, la literatura i la nació catalanes, que són Xavier Amorós (Reus, 1923) i Josep Vallverdú (Lleida, 1923), la suma dels quals arriba a la sotragada temporal de 190 anys, repartits equitativament en les geografies respectives (i més enllà) i amb un saldo vital i intel·lectual d'alta densitat.

AQUESTS SENYORS, acabada la guerra, quan tenien just setze anys, van trobar-se amb el país que és difícil d'imaginar pels qui no ho vam viure, però perfectament real, i lamentable, per a ells, que no havien tingut ni art ni part en el daltabaix. Quan entraven els franquistes a Reus, van preguntar a Amorós: "Muchacho, ya se han ido los rojos?" Poc podien pensar els militars que, deu anys més tard, el poeta reusenc seria un d'aquests "rojos" que, a diferència dels que van haver de marxar, es quedaria, i no pas de braços plegats. Des de Reus projectà la seva influència humana, cultural i fins i tot política (home dels primers anys del socialisme combatiu en terres tarragonines) cap al Baix Camp, el Tarragonès, la Ribera d'Ebre i el Priorat,

al Pradell, d'on provenia el seu pare i avi, on va viure uns mesos de la Guerra Civil i que sublimà poèticament, talment el seu Macondo, en el llibre *Enyoro la terra* (1960). Guanyà el premi Carles Riba, el 1964, i després ja es dedicà a la prosa, periodística i memorial, amb la sèrie *Temps estranys*, una vasta radiografia humana, social i política, entre el 1941 i el 1975, que integra, junt amb molts altres treballs, els fins ara cinc gruixuts volums de la seva obra completa, publicada, des del 2004, per l'Ajuntament de Reus.

SIMILAR CAS EL DE VALLVERDÚ, per bé que amb una existència inicial més viatgera (en nou llocs diferents dintre mateix de Catalunya), a conseqüència justament de la guerra: a la Lleida natal, tan bombardejada, fins al 1939; a Barcelona, del 1940 al 1949 (on entra en els cercles clandestins, amb Rubió, Riba, Sagarra o Garcés), col·labora en els Estudis Universitaris Catalans i investiga a l'Arxiu de la Corona d'Aragó; després, del 1950 al 1956, a Sant Feliu de Guíxols, on dirigeix una acadèmia d'ensenyament i coneix el gran periodista i prosista Agustí Calvet *Gaziel*; el seu

quart veïnatge, de només cinc mesos, és a les seves Terres de Ponent, a Sant Martí de Maldà (Urgell), origen de la terra paterna, on havia passat molts estius d'infant; del 1956 al 1959, a Balaguer, on exerceix de mestre, amb la seva primera dona, a l'Institut Laboral; també professor a Lleida, del 1959 al 1968, i d'aquest any a 1988, vivint a Puiggròs (Garrigues), exercint a les Borges Blanques, època en què escriu alguns dels seus llibres més importants, com *Proses de Ponent*, *Indíbil i Mandoni*, *Els rius de Lleida* o la sèrie, en vuit volums, de *Catalunya Visió*, amb el seu gran amic, el fotògraf Ton Sirera. Finalment, del 1989 al 2014, vivint a l'Esplugu de Francolí (Conca de Barberà) i, de llavors fins ara, altre cop a Balaguer.

LA VIDAD'AQUESTS HOMENOTS—del sud, del nord i de tot arreu— és un testimoni eloqüent del que es pot fer per Catalunya des de qualsevol lloc del país, i ho és, sobretot, si els integrants de la gran capital saben mirar per damunt de la gran concentració demogràfica i adonar-se del gran esforç que ha calgut fer des de les perifèries—tan sovint desolades— de la nostra terra.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Els germans Roca i l'FP

■ Ha plogut molt dels anys seixanta ençà, quan es va inaugurar la primera escola d'hostaleria a Girona, ubicada a l'antiga escola taller del barri de Sant Narcís, totes dues dirigides pel senyor Manel Ibars. Un dels meus germans i jo mateix en vam ser alumnes. Quins temps, aquells! Quanta nostàlgia guardada! Quants records! Al llarg dels meus 43 anys com a docent de cicles formatius, abans FP, he vist de tot: nois per als qui no donaven ni un duro i que actualment estan en llocs clau, com a referents en diverses empreses, en el camp de la docència, en la investigació, en el món de l'esport, fins i tot músics de renom, i com que en la nostra societat hi ha de tot, també algun polític actual va seguir el camí de la formació professional (FP). Els germans Roca, com molts altres

nois de l'època, fent cas de la seva autèntica vocació, van preferir seguir l'itinerari de l'FP. Cal recordar que vivíem en un temps en què era més ben vist fer el batxillerat i, tot seguit, una carrera universitària. Podem jutjar, si és que podem, però gairebé amb tota seguretat sí que coincidireu que, a la vista dels fets, l'opció que varen escollir no va ser fruit de la casualitat; quelcom hi varen tenir a veure els seus progenitors. Els resultats han omplert de goig i glòria a tots ells: pares, família, amics, la població gironina i la mateixa FP. Germans Roca, enhorabona! Seguiu fruit del vostre treball. Que res no us faci defallir. Gràcies a gent com vosaltres, Girona és coneguda arreu del món. Tant de bo que el vostre pòsit perduri en el temps!

PERE ESPINET I COLL
Anglès (la Selva)

L'abraçada de l'os

■ Xavier García, exalcalde de Badalona pel PP, amb el suport de Ciutadans, ha donat l'alcaldia a Àlex Pastor del PSC. Pastor al·lega que l'alcaldesa Sabater no ha complert les promeses, és una tàctica que comporta pa per a avui i fam per a demà. Després del pacte amb García, es pensa que ressorgirà en el nombre de vots i per tant en el nombre de regidors? Ho pagarà amb escreix i quedarà en la misèria, hi té poc a guanyar i molt a perdre. Sorgeixen els mantres de sempre: "Sabater no és l'alcaldesa de tots els badalonins/nes." És que per ventura ho era en García? Amb la seva campanya xenòfoba *Netejant Badalona* no fractura la societat? "Exigim neutralitat institucional, davant el procés sobiranista." García és neutral si dona suport a l'article 155? "S'ha de recuperar la normalitat." Serà normal la situació

política? La imatge, no és per les mides antropomòrfiques de Xavier García, no es pot evitar, és com l'abraçada de l'os. El temps ens ho dirà.

JORDI GIRALT I LLEAL
Badalona (Barcelonès)

Indignant

■ Els catalans tenim un sentit de l'humor molt particular, tant, que som capaços de fer broma de nosaltres mateixos; aquesta capacitat d'expressió en clau humorística és saludable i afavoreix la higiene mental. Una altra cosa és que se t'en fotin, perquè tot té un límit, molt més quan t'adones que s'està insultant la teva intel·ligència. De les moltes decisions judicials preses només em faltava sentir que La Mada gaudirà de llibertat. Es foten del mort i de qui el vetlla. És indignant!

JAUME FARRÉS
Olesa (Baix Llobregat)

La frase del dia

“La llengua és un eix integrador. No estem en contra del castellà ni de la gran varietat de llengües que hi ha al país”

Laura Borràs, CONSELLERA DE CULTURA

Tribuna

Xavier Oca. Militant de Poble Lliure

Frantz Fanon, l'oncle Tom i el capatàs

Deia Frantz Fanon, teòric del moviment d'emancipació, que la primera descolonització havia de ser la mental. En va dir “desalienació”, i consisteix en la construcció i adopció d'una identitat col·lectiva pròpia i d'un marc conceptual que respongui a les nostres realitats, anhels i necessitats, desconnectat dels dictats i la ideologia de l'opressor.

L'INDEPENDENTISME ha intentat fer durant els darrers mesos una anàlisi d'allò que no va acabar de rutllar en el que podríem anomenar “el primer intent d'assalt al cel” de la passada tardor, per poder així redefinir l'estratègia en el camí de la construcció de la República Catalana. I el cert és que, al costat d'anàlisis rigoroses i materialistes, n'hem trobat algunes que, en alguns casos, semblen o bé infectades del perill que anunciava Frantz Fanon (adoptar el llenguatge i el marc mental i conceptual de l'enemic), o bé, i esperem que no sigui així, haver estat elaborades a correcció per justificar un oportunisme curt de mires i una renúncia a desplegar una veritable política independentista.

POTSER ELS DOS EXEMPLES més punyents d'aquesta colonització mental han estat les consignes “no en som prou” (originària dels sectors monàrquics de falsa aparença progressista per justificar així la dilació *in æternum* de la resolució del conflicte polític entre el poble català i l'Estat espanyol) i “la prioritat és fer un govern efectiu”, repetida fins a la sacietat per tot un espectre de dirigents polítics des d'en M. Rajoy fins, malauradament, alguns independentistes.

ANEM A PAMS. La derrota momentània de la passada tardor-hivern va ser militar i no pas política. Políticament, el moviment republicà català ha fet una

passa gegantina i s'ha demostrat com l'única via possible a un futur de justícia i llibertat per al nostre poble. Dit d'una altra manera: si no vam reeixir no va ser per una manca d'adhesions al projecte republicà, sinó primordialment per la repressió i la brutalitat d'un estat en una clara deriva antidemocràtica.

L'ERRADA NO VA SER INICIAR un legítim i democràtic procés d'autodeterminació amb un ampli suport popular, sinó no haver analitzat correctament la naturalesa de l'Estat espanyol i no haver previst la seva resposta violenta i autoritària. I encara una constatació més: la principal via de creixement del projecte republicà ha estat, precisament, el desemascament d'un règim corrupte i opressor al servei d'unes elits extractives que no dubten a recórrer a mètodes feixistes d'agitació, repressió i propaganda quan veuen qüestionats els seus privilegis.

NO OBLIDEM QUE EL MITE de l'oncle Tom (l'esclau obedient que commou els seus amos) no va ser pas dissenyat per emancipar el poble afroamericà, sinó per perpetuar-ne la dominació. En canvi, la fermesa de Rosa Parks i dels líders dels moviments pels drets civils va permetre tant la presa de consciència i l'organització del poble afroamericà, com el desvetllament dels valors democràtics i igualitaris entre els sectors progressistes de la població blanca. D'altra banda, en una situació d'ocupació, repressió i vulneració dels drets polítics més bàsics, la prioritat de qualsevol moviment emancipador ha de ser la definició i el desplegament d'una estratègia comuna que permeti resistir l'ofensiva de l'opressor i preparar les condicions per a la ruptura democràtica respecte d'un règim autori-

tari. Parlar de “govern efectiu” sota la tutela d'un estat i un aparell judicial hostils i d'escassa credibilitat democràtica, i sota el jou de l'espoli econòmic i del xantatge carcerari, és una entelèquia.

CAL FORAGITAR LA DRETA ultranacionalista espanyola i les forces monàrquiques de les institucions catalanes, però no oblidem que ocupar aquestes per acabar fent possibilisme conservador, sense possibilitat real de desplegar polítiques transformadores, i sense una perspectiva emancipadora global, no és res més que assumir el paper de capatàs d'una finca de titularitat aliena, de gestor d'un estat hostil i catalanòfob, i de titella de les oligarquies que el controlen i el sustenten. La prioritat és, doncs, l'assumpció d'un programa realista per a la construcció republicana que tingui en compte tots els vessants de l'acció política i social, i que no es reduïxi a rellevar els gestors d'un autonomisme en què ningú ja no creu (ni tan sols el bloc del 155, no ens enganyem).

UN PROGRAMA que ha de considerar, entre altres coses, la construcció d'una nova institucionalitat republicana desconnectada de l'Estat espanyol, el desplegament (fins on la cotilla del règim faci possible) de polítiques d'igualació i justícia social que facin real l'eslògan de “som un sol poble”, i una acció exterior decidida i multilateral enfocada a buscar suports al projecte republicà català i a la denúncia de la deriva autoritària de l'Estat espanyol. I, el més important: un programa que ha de basar-se en l'única estructura d'estat que hores d'ara disposem: la força d'un poble organitzat i mobilitzat i la seva capacitat per construir les condicions objectives per al desplegament de la República Catalana.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Elogi del llisquet

Soc claustròfob i tinc vertigen. Deu ser una cosa genètica, perquè observo els meus germans i la majoria, en graus diversos, pateixen del mateix. No són sensacions gens agradables; de cop et veus apoderat per una por visceral, un neguit inconfusible i alhora indefinible que produeix un nus a l'estómac.

En el cas del vertigen, si fent una carretera de muntanya segueixes les ondulacions del relleu i la mirada se sent acompanyada per la vegetació o simplement per un pendís suau, no es dispara cap mecanisme alarmant. Però si de cop en un revolt la mirada es perd en el buit, si cau en la distància inacabable sense un element on descansar, et veus dominat per una mena de mareig, per una sensació d'ingravesa desagradable, com si el buit s'allargués dessota els nostres peus, amb una indomitable sensació d'estar caient. Fa temps que el vertigen em nega pujar a la Mare de Déu del Mont i mai de la vida no he tingut el coratge de pujar al campanar de la Catedral.

La claustrofòbia planteja símptomes semblants, potser amb un ofec afegit, com si t'haguessis de quedar sense aire. Darrerament he experimentat una sensació nova cada vegada que en un establiment públic he hagut d'anar als serveis. Els ginys per tancar s'han sofisticat molt, però amb la sofisticació s'ha incrementat el risc de quedar tancat dins un espai reduït i poc agradable. En alguns llocs les portes que no arriben a dalt ajuden a l'alleujament. Però psicològicament la salvació arriba sempre que l'artefacte per tancar, el pestell, tingui la simplicitat elemental dels ginys més antics i primitius. Un llisquet o un ganxo són garantia de no quedar tancat. Garantia que neguen els tancaments giratoris amb dispositius interns misteriosos que quan es bloquegen sovint només es poden desllorigar per fora amb un filferro o avisant el fuster o el serraller.

Sísif

Jordi Soler

